

Arrest

nr. 211 732 van 29 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HERMANS
Brusselsesteenweg 91 / A
1785 MERCHTEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2018 tot afgifte van een bevel tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018 om 17 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 10 mei 2012 in het bezit gesteld van een A-kaart, die regelmatig werd verlengd.

1.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in Spanje een gevangenisstraf heeft uitgezeten van 3 jaar en 4 maanden na een veroordeling wegens inbreuken op de drugswetgeving. Op 22 september 2017 werd verzoeker definitief in vrijheid gesteld, waarna hij zou zijn gerepatrieerd naar Marokko. Uit de stukken van het dossier kan niet worden afgeleid hoe lang hij daar heeft verbleven en of, en wanneer, hij is teruggekeerd naar België. Beide partijen kunnen daarover ook geen duidelijkheid verschaffen. Wat wél uit de stukken van het dossier blijkt - en dat wordt ook niet betwist - is dat verzoekers schoondochter heeft verklaard dat hij "in april of mei 2018" vanuit België naar Marokko zou zijn vertrokken.

1.3. In tussentijd, op 5 juli 2017, werd verzoekers A-kaart gesupprimeerd. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat is ingeschreven op de Franse taalrol onder het algemeen rolnummer RvV 209 301.

1.4. Op 16 oktober 2018 wordt verzoeker door de grensinspectie op de luchthaven van Zaventem staande gehouden. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt diezelfde dag onder meer een beslissing tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

TERUGDRIJVING

Op 16.10.2018 om uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende,

(...)

de heer :

naam H. voornaam S.

geboren op 04.04.1948 te H. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Marokko wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer [...]

afgegeven te Tanger op : 28.05.2018

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...]

voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Tanger met Air Arabia Maroc (n° 30113), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene is niet in het bezit van een visum. Hij heeft een Marokkaans paspoort met een Belgische "Titre de séjour". Bij controle in het Belgisch rijksregister blijkt het dat deze kaart werd gesupprimeerd op 06.07.2017.

[...]

(H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)

in het SIS , reden van de beslissing:

Betrokkene staat Schengen gesignaleerd door Spanje onder n° [...].

(...)"

1.5. Verzoeker is vastgehouden met het oog op zijn terugdrijving.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoord en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoord en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 9 van het BUPO-verdrag, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het zorgvuldigheids-, het proportionaliteits- en het motiveringsbeginsel.

Verzoeker zet uiteen wat volgt:

"Artikel 3 van het EVRM : "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijk of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hanteert hierin vaste principes;

"Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat aansprakelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om er te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. (EHRM, 04 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten naar waar er wordt verwezen : EHRM, 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95.)

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering

naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99; R.v.St. 20 mei 2005, n° 144.754) Om het bestaan van het risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM, 04 december 2008, Y. v. Rusland.).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantooit van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388)."

B/

Inzake de toepassing van artikel 9 BUPO stelde het VN-mensenrechtencomité dat detentie als willekeurig wordt beschouwd ingeval ze, gezien de omstandigheden, niet noodzakelijk en proportioneel

is. Volgens het VN Mensenrechtencomité is de onrechtmatige toegang op zich onvoldoende voor een vasthouding.

In de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat er geen andere dwingende middelen zijn onderzocht dewelke kunnen worden toegepast in plaats van een detentie met een daaraan gekoppelde terugdrijving.

A fortiori dient aan de bestreden beslissing een grondig individueel onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM vooraf te gaan.

Ook de raad voor Vreemdelingenbetwistingen liet er tot op heden nog nooit enige twijfel over bestaan dat op het ogenblik van het nemen van deze beslissing een grondig individueel onderzoek dient te gebeuren naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekende partijen op bescherming in het licht van de artikel 3 EVRM.

In de bestreden beslissing staat nergens vermeld dat dergelijke onderzoek gebeurd is.

Artikel 3 EVRM werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden, door gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband.

Artikelen 3 EVRM betreft een hogere rechtsnorm die tot doel heeft om rechtsonderhorigen te beschermen tegen misbruiken in hoofde van de overheden onder wiens autoriteit ze vallen. Vanuit die logica kan in geen geval aanvaard worden dat er maar op vertrouwd moet worden dat een onderzoek in een later stadium nog wel plaats zal vinden.

Te meer daar de bestreden beslissing uit zichzelf een uitvoerbare titel uitmaakt.

In casu, kan niet gesteld worden dat er een GRONDIG onderzoek is gebeurd naar een eventuele schending van het artikel 3 EVRM.

Minstens werd er geen INDIVIDUEEL GRONDIG onderzoek gevoerd naar een schending van artikel 3 EVRM.

*In de bestreden beslissing maakt men enkel melding van een zeer korte zin :
"Betrokkene is niet in het bezit van een visum. Hij heeft een Marokkaans paspoort met een Belgische "titre de séjour". Bij controle in het Belgisch rijksregister blijkt dat deze kaart werd gesupprimeerd op 06.07.2017."*

Verweerster deed niet eens de moeite om "titre de séjour" te vertalen. Laat staan een grondige motivering te geven. Verzoeker werd hier ook niet over gehoord. En dat blijkt ook uit de motivering van de bestreden beslissing.

Dat verweerster hierdoor haar zorgvuldigheidsplicht en plicht tot grondige motivering heeft geschonden.

Men is ook zijn familiale situatie niet nagegaan.

*Noch heeft men onderzocht in welke toestand verzoeker zal leven in Marokko nu zijn familieleden overleden zijn en hij er geen vrienden en kennissen meer heeft.
Zijn leven en familiale belangen liggen in België.*

Hij wordt nu al opgesloten sinds 16 oktober 2018, zonder dat wordt rekening gehouden met zijn leeftijd en zijn medische toestand.

Ook uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat er onderzoek is gedaan, laat staan gevraagd, naar zijn medische toestand. Een man van 70 jaar die is afgesloten van zijn familieleden en wordt opgesloten is een absolute schending van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM.

Deze wordt nog verzaamd te meer dat er geen onderzoek is gevoerd naar zijn gezondheidstoestand.

Huidige bestreden beslissing is onaanvaardbaar en volstrekt inhumaan.

Dat de bestreden beslissingen derhalve dan ook deze artikelen schendt nu voorafgaandelijk geen onderzoek naar schending van de art. 3 EVRM heeft plaatsgevonden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet afdoende is verhoord in aanwezigheid van een tolk (als dit zou hebben plaatsgevonden dan heeft dit verhoor in elk geval niet grondig plaatsgevonden).

Uit artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten in de EU, volgt het recht op een behoorlijk bestuur. Dit houdt onder meer in dat verzoeker voldoende en correct moeten worden gehoord alvorens er een beslissing jegens hem wordt genomen.

Indien dit geval was, was verweerder gehouden op basis van dit verhoor een definitieve beslissing te nemen, dewelke rekening houdt met een eventuele schending van de mensenrechten, inzonderheid artikel 3 EVRM.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest dd. 16.03.2018 , nr. 217 573 waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schorsing van de tenuitvoerlegging bij hoogdringendheid heeft bevolen en oordeelde dat de art. 3 en 8 EVRM werden geschonden door een gebrek aan voorafgaand onderzoek;

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven en privé-leven

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt .

Er wordt in de bestreden beslissing geen grondig onderzoek gevoerd naar de andere mogelijkheden.

Is deze beslissing de enige mogelijkheid ?

Konden er geen andere dwingende maatregelen worden genomen ?

Nergens valt dit onderzoek terug te vinden, noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier.

Er is geen redelijke proportionaliteit in het nemen van de beslissing tot terugdrijving.

Verzoeker is een man van 70 jaar.

Hij heeft meer dan 10 jaar in België gewoond, op een legale basis, samen met zijn familie.

- Zijn zoon : A. H.
- Zijn schoondochter : N. Y.
- Zijn kleinzoon : I. H.
- Zijn kleinzoon : H. A.
- Zijn kleinzoon : A. H.

Al deze gezinsleden hebben ook de Belgische nationaliteit.

Verzoeker zelf is al jaren ingeschreven in het bevolkingsregister.

Meneer is in 2014 naar Spanje gereisd voor toeristische redenen. Bij aankomst is hij ter staande gehouden door de autoriteiten en werd een bepaalde hoeveelheid verdovende middelen in zijn bagage gevonden.

Verzoeker legt de nadruk op het feit dat hij geen dealer of gebruiker is. Blijkbaar was hij een slachtoffer van malafide smokkelaars.

Eveneens heeft hij zijn straf volledig uitgezeten. Dit is ook geattesteerd door de Spaanse autoriteiten en wordt gevoegd in het stukkenbundel.

Waarom zou een 70 jarige man aan drugshandel doen ? De familie kent geen financiële problemen. Zij wonen al jaren samen in Anderlecht, zoals een klassieke Marokkaanse familie.

Dat deze belangenafweging niet heeft op een zorgvuldige manier plaatsgevonden.

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat een ernstige belangenafweging door verweerster heeft plaatsgevonden en dat er een voorafgaandelijk grondig onderzoek/navraag bij verzoekers heeft plaatsgevonden.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot terugdrijving.

In casu werd verzoeker een terugdrijvingsbeslissing betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder grondig diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerster nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is."

2.2.2.2. In de mate dat verzoeker artikel 9 van het BUPO-verdrag geschonden acht, moet erop worden gewezen dat hij daarmee de beslissing, die zijn vasthouding beveelt, viseert. De Raad heeft echter geen rechtsmacht om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

2.2.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 66).

Verzoeker verwijt de verwerende partij geen grondig individueel onderzoek te hebben gevoerd naar een mogelijke schending van deze bepaling. Hij verwijst naar zijn leeftijd, zijn medische toestand en het feit dat al zijn familieleden in Marokko zijn overleden en hij er geen vrienden en kennissen meer heeft.

Wat betreft verzoekers gezondheidstoestand in het licht van het door hem aangevoerde risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat het EHRM in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak *Paposhvili t. België* van 13 december 2016 in § 183 over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte heeft geoordeeld dat het "*situaties betreft die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)*". Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

In casu kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker geen enkel concreet element bijbrengt waaruit enige indicatie zou blijken van gezondheidsproblemen. Het gegeven dat verzoeker 70 jaar oud

is, houdt op zich evenmin een indicatie in voor wat betreft het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, temeer nu hij weliswaar stelt dat hij in zijn land van herkomst geen familie of vrienden meer heeft, doch uit de verklaringen in het dossier blijkt dat verzoeker in “*april of mei*” naar Marokko is gegaan en er, tot op het ogenblik dat hij staande werd gehouden op de luchthaven, heeft verbleven. Overigens stelt hij zelf te zijn teruggekomen op aangeven van zijn advocaat, die hem had verwittigd dat zijn verblijfskaart dreigde te vervallen. Verzoekers bewering, dat hij in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM zou terechtkomen bij een teruggedrijving naar zijn land van herkomst omdat hij er niemand meer heeft, lijkt dus bezwaarlijk ernstig te kunnen worden genomen. Aangezien er geen indicaties waren voor een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, toont verzoeker op het eerste gezicht niet aan dat de verwerende partij hier sowieso een onderzoek aan had moeten wijden of erover had moeten motiveren.

Verzoeker stelt dat hij meer dan 10 jaar in België heeft gewoond, op een legale basis, samen met zijn familie, met name zijn zoon, schoondochter en zijn 3 kleinzonen, die allen de Belgische nationaliteit hebben. Echter, deze argumenten volstaan niet om een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, om de volgende redenen:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ of ‘familieleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen van bijkomende afhankelijkheid bijbrengt, en deze kunnen ook niet zonder meer worden afgeleid uit de gegevens van het dossier. Het feit dat verzoeker 70 jaar oud is en samenwoonde met zijn Belgische zoon, schoondochter en kleinkinderen, geven hiervan evenmin blijk. Eén en ander klemt des te meer nu - los van de vraag of hij na zijn vrijlating en repatriëring naar Marokko al dan niet is teruggekeerd naar België - hij er in ieder geval zelf voor heeft geopteerd om minstens sedert april of mei 2018 gedurende maanden in Marokko te verblijven. Op dat ogenblik moet hij overigens hebben geweten dat zijn verblijfskaart werd gesupprimeerd, gelet op het beroep dat hij hiertegen indiende. Wat er ook van zij, gelet op het ontbreken van concrete elementen over de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid, toont verzoeker op het eerste gezicht niet aan dat hij een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft met zijn Belgische zoon en diens gezin. In die optiek maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich op artikel 8 van het EVRM kan beroepen, en toont hij dus *prima facie* niet aan welk belang hij heeft bij zijn grief dat hierover niet werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Wat de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreft, moet het volgende worden vastgesteld:

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontlenuen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, *Boudjlida*, C-249/13; HvJ 5 november 2014, *Mukaburega*, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, *Ys e.a.*, C-141/12 en C-372/12). Het enig middel is in die mate niet ontvankelijk. Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de

rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat de schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt volgens het Hof dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen van die aard dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, *M.G. en N.R.*, C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Daargelaten de vraag of verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat hij niet, of in elk geval niet grondig genoeg werd gehoord voorafgaand aan de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat hij geen concrete argumenten bijbrengt die zouden toelaten te oordelen dat, mocht hij uitvoeriger of op een andere manier zijn gehoord, het besluitvormingsproces een andere uitkomst had kunnen hebben. Immers, verzoeker verwijst immers enkel naar de elementen die hij leert aan de vermeende miskennis van artikel 3 van het EVRM en de schending van zijn gezins- en familieleven, met betrekking tot dewelke hiervoor reeds werd geoordeeld dat er geen indicatie voorlag van een risico op dergelijke schending. Verzoeker toont dus op het eerste gezicht niet aan dat een eventuele miskennis van het hoorrecht in de zin van artikel 41 van het Handvest, *in casu* zou moeten leiden tot de onrechtmatigheid van het bestreden besluit. Ten overvloede moet er nog op worden gewezen dat verzoeker op 17 oktober 2018 alsnog werd gehoord en dat hij op dat moment heeft geweigerd de vragenlijst in te vullen.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat het feit dat in de bestreden beslissing de woorden "*titre de séjour*" niet werden vertaald, zou moeten leiden tot het niet deugdelijk bevinden van de bestreden beslissing.

Tot slot, in de mate dat verzoeker er nog op wijst dat zijn beroep tegen de beslissing tot suppressie van zijn verblijfstitel nog hangende is, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat hij niet toelicht welke invloed dit gegeven zou kunnen hebben op de thans bestreden beslissing. Bovendien, en bovenal, heeft verzoeker nagelaten om gebruik te maken van de bij artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om deze procedure versneld te laten behandelen bij wijze van het indienen van een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen. In die omstandigheden kan alleen maar worden vastgesteld dat aan deze beslissing, zoals aan elke administratieve rechtshandeling, het vermoeden van wettigheid kleeft, tot daarover desgevallend anders wordt beslist door de Raad. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte heeft vastgesteld dat zijn verblijfstitel werd gesupprimeerd.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker *prima facie* niet aantoont dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze heeft besloten tot de terugdrijving.

2.2.2.4. Het enig middel is niet ernstig.

2.2.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. WIJNANTS